

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024.

«ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ»

*«Ανάμνησις της από του παραδείσου εξορίας
του πρωτοπλάστου Αδάμ».*

Αρξίου οσίου του ανθρώπου του Θεού.

έτος 17^ο Τεύχος 711

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Ευαγγελική περικοπή (Ματθ.6,14-21) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Όταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε
ώσπερ οι υποκριταί σκυθρωποί, αφανί-
ζουσι γαρ τα πρόσωπα αυτών, όπως φα-
νώσι τοις ανθρώποις νηστεύοντες»
(Ματθ.6,16).

Ο άνθρωπος είναι πολυδιάστατη προσωπικότητα δύσκολα ορατή και αντιληπτή. Η καρδιά του, δηλαδή, όλος ο άνθρωπος, σωματικά και ψυχικά μοιάζει με ένα βαθύ πηγάδι για να είναι ορατό για μάς. Αυτό όμως που καταλαβαίνει κανείς είναι ότι ο άνθρωπος σίγουρα έχει τα «μέσα» και τα «έξω». Τα μέσα που δε φαίνονται και τα έξω που όχι μόνο φαίνονται, αλλά και επιβάλλονται. Τα μέσα βέβαια δεν είναι μόνο η εσωτερική διάθεση, που έχει ψυχολογικά σκαμπανεβάσματα, αλλά και οι τοποθετήσεις και οι αξίες που καθένας μας έχει ως κριτήρια ενεργειών. Τα έξω διαμορφώνονται κι εκφράζονται σαν αποτέλεσμα τα των έσω τοποθετήσεων. Όμως πολλές φορές αυτονομούνται και αρχίζει ο χορός της υποκρισίας. Δυστυχώς ο κόσμος μας είναι γεμάτος μάσκες. Άλλος είναι άλλος φαίνεται. Την υποκρισία του αυτή φανερώνει η Κυριακή της Τυρινής, με τα μασκαρέματα και τα καρναβαλικά όργια, που γίνονται. Ποιοι φοράνε μάσκες;

Οι υποκριτές. Στην αρχαιότητα υποκριτές λέγονταν οι ηθοποιοί, αυτοί που πάνω στη σκηνή έπαιζαν το ρόλο τους μεταμφιεσμένοι, όταν τελείωναν έβγαζαν τη μάσκα και φαίνονταν το αληθινό προσωπείο. Ο κόσμος θεωρεί τους χριστιανούς υποκριτές, διότι παριστάνουν τους καλούς, ενώ έχουν κακία. Αλλά γιατί υποκριτές είναι μόνο οι λεγόμενοι χριστιανοί; Δεν είναι υποκριτές και οι λεγόμενοι κοσμικοί; Όταν φορώντας μάσκες και μετέχουν σε έξαλλες καρναβαλικές γιορτές, δεν είναι υποκριτές; Τι θα έπρεπε, λοιπόν, ως μέλη της Εκκλησίας να κάνουν τις άγιες μέρες του Τριωδίου και μάλιστα την Κυριακή της Τυρινής;

Η Εκκλησία την Κυριακή αυτή, για να μάς προετοιμάσει για την Μεγάλη Τεσσαρακοστή, μάς θυμίζει τον πρώτο θρήνο, το θρήνο του Αδάμ μετά την παρακοή και την έξωσή του από τον παράδεισο. Μάς καλεί, δηλαδή, σε συντριβή και μετάνοια. Την ίδια μέρα ο κόσμος μάς καλεί σε ξεφάντωμα κι εξαλλοσύνες. Ως χριστιανοί δεν θα έπρεπε όλοι ν' ακούσουν τη φωνή της Εκκλησίας; Οι περισσότεροι δυστυχώς ακούνε τη φωνή του κόσμου. Είναι, λοιπόν, ή δεν είναι αυτό υποκρισία; Άλλοι φαίνονται κι άλλοι είναι. Έρχεται σήμερα Κυριακή της Τυρινής, έξω από την πόρτα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ο Χριστός και μάς θυμίζει: **«Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος..»** (Ματθ.6,14). Ακριβώς αυτή την αλλοσυσχέτιση των «μέσα» με τα «έξω» και θέτει πολλά θεμελιακά θέματα χριστιανικής ωριμότητας. Ας ξεχωρίσουμε τα τρία σπουδαιότερα θέματα: Πρώτο, πώς λειτουργεί η συγχώρηση. Δεύτερο, τι είναι νηστεία και πώς την υλοποιούμε; Τρίτο, Ποιος είναι ο πραγματικός θησαυρός της ζωής μας.

Οι αληθινοί χριστιανοί μετέχουν στο θρήνο του Αδάμ, θρηνούν για τις πτώσεις τις δικές τους και για την πτώση γενικότερα του κόσμου, του επίσημου κράτους, που θέτει υπό την χρηματοδότηση και προστασία του τον καρνάβαλο. Οι χριστιανοί ετοιμάζονται για το μεγάλο αγώνα της Τεσσαρακοστής, ας αρχίσουμε, λοιπόν, πρώτα με το άθλημα της νηστείας. Η νηστεία είναι εύκολο και δύσκολο πράγμα. Εύκολο όταν κάνουμε τη νηστεία της αρεσκείας μας. Δύσκολο είναι, όταν κάνουμε την αληθινή νηστεία. Η αληθινή νηστεία είναι αδελφωμένη με τις δυο άλλες αρετές-αθλήματα, που αναφέρει ο Κύριος στο σημερινό Ευαγγέλιο της Κυριακής της Τυρινής. Τρεις αδελφές μάς παρουσιάζει: τη συγγνώμη και τη συγχώρεση, τη νηστεία και την

ελεημοσύνη. Ότι είναι για το στρατιώτη το όπλο είναι και για το χριστιανό η νηστεία. Αλλά ποια νηστεία; Η νηστεία είναι πολυεδρική υπόθεση. Ξεκινάει από τη βιολογική δυναμική της εγκράτειας, για να εξελιχθεί σε παραίτηση από την επιθυμία και να φτάσει σε θυσιαστική και σταυρική αντιμετώπιση του εαυτού μας, ώστε να μπορούμε να αγαπάμε. Ασφαλώς δε μιλάμε για τη νηστεία που καταδικάζει ο Χριστός λέγοντας: **«Όταν δε νηστεύητε, μη γίνεσθε ώσπερ οι υποκριταί άνθρωποι»** (Ματθ.6,16). Η νηστεία είναι φάρμακο της ψυχής. Ένα φάρμακο, για να έχει ευεργετική επίδραση, πρέπει και το χρόνο και τη δόση, που θα λάβει να προσέξει ο άρρωστος. Ο ιερός Χρυσόστομος μάς λέγει: **«φάρμακον έστιν η νηστεία, αλλά το φάρμακον, κάν μυριάκις ωφέλιμον ή πολλάκις άχρηστον γίνεται δια την απειρίαν του χρωμένου»** (ΕΠΕ32-26). Κατά τον ιερό Χρυσόστομο, λοιπόν, επειδή υπάρχει τόσοσ μεγάλος κίνδυνος από τη νηστεία, για όσους δε γνωρίζουν πώς πρέπει να νηστεύουν. Πρέπει να μάθουμε τους σωστούς νόμους της σωστής νηστείας. Με λαθεμένη νηστεία κινδυνεύουμε να αποκτήσουμε την ψευδαίσθηση ότι είμαστε ευσεβείς. Είναι δυνατό να φοράμε τη μάσκα της νηστείας και κάτω απ' αυτή να κρύβεται η λαιμαργία της αμαρτίας;

Πότε η νηστεία είναι υποκριτική; Όταν νηστεύουμε μεν τη νηστεία των φαγητών, αλλά επιδεικτικά όπως ο Φαρισαίος: **« Όταν δε νηστεύητε , μη γίνεσθε ώσπερ οι υποκριταί σκυθρωποί..»** (Ματθ.6,16). Ευλογημένη είναι η νηστεία των παθών. Σ' αυτήν υπάγεται και η νηστεία των φαγητών, διότι και η λαιμαργία είναι πάθος: **«Τιμή γαρ νηστείας ουχί σιτίων, αλλ' αμαρτημάτων αναχώρησις»** (Χρυσόστομος ΕΠΕ32,32).

Ας πάμε τώρα στο άλλο άθλημα της Τεσσαρακοστής, πώς λειτουργεί η συγχώρεση . Για τους χριστιανούς η παρακοή στο θέλημα του Θεού, το οποίο με το βάπτισμα υποσχεθήκαμε ότι θα είναι κατευθυντήρια πορεία της ζωής μας, γεννάει αποκλίσεις απ' τον τρόπο ζωής που προτείνει ο Χριστός και πολλές ενοχές. Ο Χριστός αυτό το αδιέξοδο το θεραπεύει με τη συγχώρεση, που δίνει σε όσους επιστρέφουν σ' Αυτόν. Η Εκκλησία μας από την άλλη στην ομολογία του «πιστεύω» της συμπεριέλαβε και την άφεση των αμαρτιών, προφανώς γιατί πρέπει να φέρνουμε στη μνήμα μας πάντοτε , όταν πάμε στην Εκκλησία. Στο «Πάτερ ημών» η άφεση έχει κομβική θέση: **«άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέτες ημών»**. Αυτό θεωρείται το πρώτο σκαλοπάτι της χριστιανικής ωριμότητας. Να κάνουμε τις

εγωιστικές ενοχές μας ταπεινωτική μετάνοια. Αν σε κάποιον πεις: Διάλεξε ένα από τα τρία ή να πας να ζητήσεις συγγνώμη από το γείτονά σου , με τον οποίο δε μιλάς ή να νηστέψεις τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή ή να αδειάσεις το πορτοφόλι σου για μια γενναία ελεημοσύνη ή να νηστέψεις ορισμένα φαγητά, θα προτιμήσεις ασφαλώς το τελευταίο! Άλλωστε και η ελεημοσύνη είναι ένα είδος νηστείας. Και συγγνώμη είναι εκούσια στέρηση της αντιπάθειας και του μίσους, της κακίας και της έχθρας.

Το τρίτο και τελευταίο άθλημα της Τεσσαρακοστής είναι, ποιος είναι ο θησαυρός της ζωής μας; « **Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης, όπου σης και βρώσις αφανίζει , και όπου κλέπται διορύσσουν και κλέπτουσι, θησαυρίζετε δε υμίν θησαυρούς εν ουρανών. Όπου γαρ έστιν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδιά ημών**» (Ματθ.6,19-21). Όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας. Με αυτά τα λόγια ολοκληρώνει ο Χριστός αυτή την τρίπλευρη διδασκαλία ενόψει της Μ. Τεσσαρακοστής. Αυτή, λοιπόν, η καρδιά μάς κάνει αξιολογήσεις. Αγαπάει πράγματα και πρόσωπα. Τα θεωρεί θησαυρούς. Ο Χριστός μάς επισημαίνει τον κίνδυνο μιας τέτοιας κλοπής από πράγματα πρόσκαιρα και μάταια. Από πράγματα που ο σκόρος και οι κλέφτες μπορούν να αφανίσουν. Ο Χριστός μάς μιλάει για θησαυρούς που έχουν ποιότητα αντοχής στο σκόρο και τη σκουριά. Κανένας δεν μπορεί να μάς κλέψει την αγάπη, όπως κλέβει το πορτοφόλι. Κανένας δεν μπορεί να μάς διαρρήξει την καλοσύνη και τη συγχωρητικότητα όπως ένα χρηματοκιβώτιο. Κανένας δεν μπορεί να μάς πάρει την καρδιά μας, αν δεν τη δώσουμε εμείς. Αυτά που αξιολογούμε ως θησαυρό, σ' αυτά θα είναι μοιραία κολλημένη η καρδιά μας.

Με τα τρία όπλα, λοιπόν: τη νηστεία, την προσευχή και την ελεημοσύνη, δηλαδή την ελπίδα, την πίστη και την αγάπη, ξεκινάμε τη μάχη της Τεσσαρακοστής, προσπαθώντας να νικήσουμε το κακό, που κουβαλάμε μέσα μας. Όταν θ' αρχίσουμε σιγά-σιγά να χρησιμοποιούμε αυτά τα όπλα, θα καταλάβουμε και τα προβλήματα που έχει η χρήση κάθε όπλου. Η νηστεία είναι τελικά μεταβολή βίου « **Νηστεία η πάντων του βίου μεταβολή**» (Χρυσόστομος ΕΠΕ32-30). Ας αλλάξει, λοιπόν, το περιεχόμενο της καρδιάς μας, ας αλλάξουμε τρόπο ζωής, νοοτροπία, ας αλλάξουμε την πνευματική μας τροφодοσία. Η νηστεία είναι δείγμα μετάνοιας.

Καλή Σαρακοστή και καλή Ανάσταση.